

РЕШЕНИЕ

№ 3997

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 13.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **7500** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. 3, ет. 2, ап. 36, чрез Т. А. К., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/29.02.2011 г., поправен с РА № 123448/ 12.06.2012 г., издадени от Е. М. Н., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., в частта потвърдена с решение № 1387/12.06.2012 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено място] (дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място], считано от 01.01.2013 г.)

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на ревизионния акт, в частта на отказано право на данъчен кредит по доставки от [фирма]. Твърди се, че в хода на ревизионното производство са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, водещи до незаконосъобразност на издадения ревизионен акт. Посочено е, че доставчикът е представил всички необходими доказателства за осъществяване на доставките, вкл. и за това, че е разполагал с доставените количества стока, а органът по приходите не е разгледал и взел предвид всички представени документи. Иска се от съда да отмени ревизионния акт в обжалваните му части и присъждане на разноските по делото. В съдебното производство оспорващият се представлява от адв. Д..

Ответната страна – директорът на дирекция ”О.” – [населено място], чрез

процесуалния си представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата, моли съда да потвърди оспорения ревизионен акт и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1109856/ 24.08.2011 г., изменена със ЗВР № 1112378/31.10.2011 г., издадени от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задължения по ЗДДС за данъчните периоди от 01.10.2009 г. до 31.07.2011 г. Издателят на тези ЗВР е упълномощен със заповед № РД-01-131/22.03.2007 г. на директора на ТД на НАП - С..

За резултатите от извършената ревизия е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1112378/15.12.2011 г., връчен на ревизираното лице на 02.02.2012 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е подало възражение с вх. № 10-53-06-4240/15.02.2012 г. срещу РД.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт № [ЕГН]/29.02.2011 г., издаден от Е. М. Н., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 1112378/19.01.2012 г., издадена от органа възложил ревизията. Въз основа на констатациите в ревизионния доклад, с ревизионния акт, в оспорената пред съда част, е отказано ДДС в размер на 9 548,25 лв. по фактура, издадена от [фирма], на основание чл. 68, ал. 1, т.1 от ЗДДС, поради недоказано реално изпълнение на доставките на стоки по смисъла на чл.6 от ЗДДС.

Р. акт е връчен на упълномощен представител на ревизираното дружество на 26.03.2012 г. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „О.“ – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП - С. град на 06.04.2012 г. В срока за произнасяне по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, с решение № 1387/12.06.2012 г. директорът на дирекция „О.“ – С. е потвърдил ревизионния акт, в оспорената в настоящото производство част.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка, подробно описани по-долу в съдебното решение.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието основно и допълнително заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, изготвени от вещото лице С. Д. – К., които съдът кредитира като обективно, компетентно изготвени и неоспорени от страните.

Жалбата до АССГ, подадена чрез ответния административен орган на 26.06.2012 г., е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К 1112378/19.01.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията, Е. М. Н., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., е определен за компетентен орган по издаване на

ревизионен акт на [фирма]. Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. При издаването на оспорения РА не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да водят до неговата отмяна. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за липса на мотиви в решението на директора на Д. по отношение на отказан данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма]. В решение № 1387/12.06.2012 г. ответникът е изложил мотиви за законосъобразност на РА, в частта на отказано право на данъчен кредит по доставки от [фирма].

За установяване фактите и обстоятелствата от значение за извършваната ревизия, са предприети действия, описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт. Изисканите от ревизираното лице и от доставчиците, доказателства са приложени по делото с преписката, въз основа на които се установява следното:

В хода на ревизионното производство е извършена насрещна проверка на доставчика [фирма], за резултатите е съставен ПИНП № 2210-15-1121218/01.12.2011 г. В отговор на връчено ИПДПОЗЛ изх. № 10-53-06-4240-1/17.10.2011 г. са представени документи по опис: фактури и ДКИ, банкови извлечения, писмени обяснения на управителя, оборотни ведомости, хронологичен регистър на счетоводни сметки 304, 411 и 702, копия на фактури от предходни доставчици, договори, приемо-предавателни протоколи, пътни листа, товарителници, справка, съдържаща данни на шофьори, копия на талони на автомобили, свидетелство за регистрация на фискално устройство и др.

Ревизиращите органи са констатирани, че процесната фактура № 79/31.07.2011 г., с ДО 47741,25 и ДДС 9 548,25 лв., с предмет 75 183 кг. корнишони, е декларирана и отразена в дневника за продажби на доставчика за съответния данъчен период. Към фактурата е приложен приемо-предавателен протокол от 31.07.2011 г., подписан от представители на [фирма] и [фирма], съгласно който доставчикът е предал на приемателя 75 183 кг корниони, реколта 2011 г. За установяване на предаването на отделните количества от процесните стоки на ревизираното лице от доставчика са представени приемо-предавателни протоколи, в които е отразена датата на приемо-предаването и съответно доставеното количество корнишони. Във всеки от представените протоколи е посочено, че стоката е доставена с транспорт на [фирма]. В тази връзка, в хода на ревизията от доставчика са представени доказателства за притежавани от дружеството транспортни средства и справка, съдържаща данни за лицата, осъществяващи превоза. Представено е Удостоверение на ППС за обществен превоз на товари към лиценз № 06355 на превозвач [фирма]. Транспортирането на стоките от доставчика до получателя се установява от представените пътни листа, в които е посочен № на МПС, данни за шофьора, маршрутът, видът и количеството на стоката, датата и мястото на натоварване – О. и датата и мястото на разтоварване – С., Искър. Към всеки пътен лист е приложена товарителница, съдържаща също подробно описание на превозваната стока, датата и мястото на натоварване и разтоварване на стоките. Съгласно заключението на вещото лице К. данните от пътните листове, товарителниците и приемо-предавателните протоколи съответстват по между си.

В хода на ревизията са представени доказателства за произхода на процесните стоки. Като предходен доставчик по е посочен [фирма] – приложена е фактура № 45/02.10.2011 г. за продадени 273 275,4 кг. корнишони, издадена от [фирма] на [фирма]. Представени са приемо-предавателни протоколи (л. 297 – 305 от делото),

подписани от представители на [фирма] и на [фирма], с които е отразено предаването и приемането на съответно количество корнишони, като е отбелязано, че транспортът е за сметка на получателя. Протоколите са съставени съответно на 30.06.2011 г. и в периода 02.07. – 20.07.2011 г. Съгласно съдебно-счетоводната експертиза отразяват предаването и приемането на 75 183 кг корнишони. Установява се, че във фактура № 45/ 02.10.2011 г. е отразена продажбата на 273 275,4 кг. корнишони, като в документа на отделни редове са посочени съответни количества от стоката, които са продадени на различни цени. Във фактурата е записано, че се приспада аванс по договор и фактури № 37/29.06.2011 г., № 38/30.06.2011 г. и частично от фактура № 39/30.06.2011 г., поради което фактурата е с нулева стойност. Въз основа на гореописаните доказателства настоящият съдебен състав приема, че изводът на органите по приходите за липса на реално извършени доставки на стоки от [фирма] е неправилен и необоснован. От представените по делото доказателства се установява, че доставките на стоки – корнишони, са реално изпълнени. Този извод се обосновава от представените по делото доказателства за прехвърляне собствеността върху стоките, за транспортирането им и приемането им от получателя. Установено е по несъмнен начин, че стоките и услугите са доставени във връзка с дейността на жалбоподателя и за извършване на последващи доставки.

С Решение на С. от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11 е дадено задължително тълкуване на чл. 167, чл. 168, буква „а“, чл. 178, б. „а“, чл. 220, т. 1 и чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на ДДС. Съгласно т. 2 от диспозитива на цитираното решение, разпоредбите на чл. 167, чл. 168, буква „а“, чл. 178, б. „а“, чл. 220, т. 1 и чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвет от 28 ноември 2006 г. относно общата система на ДДС не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това, че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това, че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112 процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото лице не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател. В разглеждания случай, както жалбоподателят, така и доставчикът, са представили доказателства, обосноваващи извод за реалност на доставките по процесните фактури. Представени са доказателства за произхода на стоките, за техническа и материална обезпеченост на доставчика, които не са опровергани с насрещни доказателства от ответната страна. Във връзка с изложените мотиви от ответния административен орган, следва да се посочи, че начинът на осчетоводяването на преходните доставки в счетоводството на предходния доставчик [фирма], на придобиването на стоките от този търговец, на наличието на извършени плащания по тези доставки и т.н. не са сред обстоятелствата, които следва да се преценяват при установяване на реалността на процесните доставки, по които с РА е отказано данъчен кредит и не са сред основанията, предвидени в ЗДДС за отказ на данъчен кредит. Формираният извод от ревизиращите органи, че представените

приемо-предавателни протоколи не представляват доказателство за реалността на доставката, съответно за възникване на данъчно събитие по реда на чл. 25 от ЗДДС, тъй като същите са частни писмени документи, не се споделя от съда. Следва да се посочи, че приемо-предавателните протоколи сами по себе си не могат да докажат реалното изпълнение на доставката, но същите в съвкупност с останалите доказателства, представени в хода на ревизията, обосновават извод за реална доставка на процесните стоки, в т.ч. и за прехвърляне на собствеността върху стоката по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС. В тази връзка следва да се посочи, че всички документи, произхождащи от счетоводството на юридическо лице представляват частни документи, в този смисъл страните по доставките не биха могли да представят официални документи, които да удостоверяват извършването на доставките.

Предвид гореизложеното, ревизионният акт в оспорената част, с която е отказано право на данъчен кредит по фактура № 79/31.07.2011 г., в размер на 9 548,25 лв., следва да бъде отменен.

С оглед заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски и на основание чл. 161, ал.1 ДОПК, такива следва да се присъдят съобразно изхода на делото. Жалбоподателят е направил разноски по делото в общ размер на 1 563,86 лева, от които 50 лв. – платена държавна такса, 250 лв. платено възнаграждение за вещо лице по изслушана съдебно-счетоводна експертиза и 1 263,86 лв. платено адвокатско възнаграждение, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № [ЕГН]/29.02.2011 г., поправен с РА № 123448/ 12.06.2012 г., издадени от Е. М. Н., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., в частта потвърдена с решение № 1387/12.06.2012 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено място].

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] да изплати от бюджета си на жалбоподателя [фирма], ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в общ размер на 1 563,86 лева (хиляда петстотин шестдесет и три лева и осемдесет и шест ст.).

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: